

Tarmo Pyykkönen: Tummanpunaista sadetta

Kirjoittanut: Arto Jokela

Turkulainen kirjatyöntekijä Tarmo Pyykkönen kirjoittaa romaanissaan *Tummanpunaista sadetta* vinosti hymyillen 2050-luvun jälkipuolen Suomesta ja Jokikaupungista. Suomi ei ole enää teknologiateollisuuden johtavia maita, mutta lannoite- ja hyttysmyrkkYTEOLLISUUTTA tänne on saatu, kun palkkatasoa oli kylliksi laskettu.

Tulevaisuuden Suomi jää jotenkin utuiseksi, eikä eriväristen sateiden symboliikka oikein aukea. Se ei kuitenkaan häiritse, sillä tekstissä edetään yleiseen ja asioita tarkastellaan (melko) tavallisten ihmisten näkökulmasta.

Lähtökohta on mitä ajankohtaisin, eli millaisia vaikutuksia ruokaan lisättävillä lisäaineilla ja hormoneilla on ihmisen kehitykseen. Ja miten suuren vallan suuryhtiöt näissä – ja asioissa yleensä – saavat.

Jokikaupungissa kehitys on johtanut siihen, että miehillä alkaa esiintyä uudenlaista hormonitoimintaa. Siihen liittyy kuukausittaista vuotoa, tunnetilojen vaihtelua ja outoja mielitekoja näkkileivästä kumipallon pureskeluun.

Kaiken takana on eläinten kasvuhormoneja valmistava ja teuraseläimiä kasvattava Hermohorm. Suuryritysten etu on, että asiasta vaietaan, ja niin tapahtuu, kunnes se ei enää onnistu. Kun asiasta tulee julkinen, alkaa tapahtua.

Perustetaan Vuotavien veljien veljeskunta. Miehet saavat myös muutaman ylimääräisen vapaapäivän kuukaudessa, heille suunnitellaan mukavuuslaitoksia ja järjestetään muitakin etuisuuksia. Osa miehistä käy vastarintaan miehenä olemisen puolesta. Myös naiset aktivoituvat ja vaativat miesten kanssa samoja etuja. Virtaavien nesteitten äärelle syntyy uskonlahko Virtaset.

Kaikkea tätä tarkastellaan virkamiehenä työskentelevän Herman Hunnun ja hänen perheensä kautta. Herman kokee muutoksen omakohtaisesti. Helppoa se ei ole.

Murrosikäinen poika Kristo ajautuu miesliikkeessä terrorismiin ja levittämään flunssavirusta jokikaupunkilaisiin. Pikkusisko Taina on mukana naisliikkeen ääriryhmässä. Vaimo Vieno-Kaarina liittyy Virtasiin. Monenlaista sattuu ja tapahtuu.

Pyykkönen käsittelee aihetta ironisesti ja yhteiskuntakriittisesti, mutta myös lempeän inhimillisesti, ja koko ajan vinosti hymyillen. Tällaisia me ihmiset olemme. Tätä voi harkita myös äitienpäivälahjaksi.

Alkuperäinen teksti: Intiim - lehti 4/2011

<http://www.sanomapaino.fi/nakoislehti/inti/042011/flash.html#/35/>

Lisäksi mielenkiintoisia arvosteluja osoitteessa:

<http://polgara.vuodatus.net/blog/2769819/uusi-maanantai-vanhat-ketutukset>